

Geachte mw. Mr. C.M. Wiertz-Wezenbeek,

Ik schrijf u omdat er iemand nodig is die verantwoordelijkheid neemt. Iemand die recht spreekt en niet toelaat dat het onrecht zegeviert. Ik schrijf u omdat de bittere realiteit helaas is dat mijn vader, R.A.A. Rietveld, al jarenlang strijdt tegen onrecht, maar er niemand opstaat om het recht te doen zegevieren. Mijn vader, die ondanks dat hij dit jaar al 25 Parkinson heeft, gedwongen wordt om elke dag weer te vechten. Want vechten, dat is het wanneer je keer op keer aantoonst dat je in je recht staat en je alsnog je gelijk niet krijgt. Al meer dan 20 jaar wordt hij opzettelijk stelselmatig kapot gemaakt en werkelijk alle toelaatbare grenzen zijn jaren geleden al overschreden. Maar niemand neemt zijn verantwoordelijkheid. Eenieder wijst naar de ander, kijkt toe, kijkt de andere kant op, laat toe, bent u net als al die anderen? Of neemt u uw verantwoordelijkheid en maakt u een einde aan deze vreselijke zaak? Durft u de gemaakte fouten toe te geven? Durft u deze fouten te corrigeren in plaats van goed te praten? Want wat mijn vader en onze familie is aangedaan, valt nooit goed te praten. Maar het is nog niet te laat om alle fouten die zijn gemaakt recht te zetten. Ik vertrouw erop dat u dit doet.

Daarvoor moet u natuurlijk wel weten welke grove, onbegrijpelijke fouten er de afgelopen jaren zijn gemaakt. Iets wat bijna niet samen te vatten is. Toch ga ik een poging wagen, in de hoop dat u inziet dat het genoeg is geweest. In de hoop dat u inziet dat dit NU moet stoppen en dat mijn vader het verdient om zijn laatste jaren in alle rust en zonder zorgen door te brengen na de strijd die hij heeft moeten leveren en nog elke dag levert.

De strijd die hij mede moet leveren dankzij A.P. Maes. Een advocaat die de titel mr. niet waardig is. Een advocaat die 59 dode en niet-bestaande eisers opvoerde in een kortgeding bij de rechtbank Alkmaar en hier niet eens op werd aangesproken. Erger nog, hij kon dode en niet-bestaande eisers opvoeren en won het kortgeding. Met enorme beslagen voor onze familie tot gevolg.

In de jaren daarna hebben zowel de gemeente Castricum als Amsterdam keer op keer de domiciliefraude van het UWV en de Belastingdienst afgedekt. Alhoewel mijn vader op alle mogelijke manieren kan aantonen waar hij woont en heeft gewoond, hebben zowel het UWV als de Belastingdienst iedere keer weer een ander excuus om mijn vader zijn uitkering niet uit te betalen. Alhoewel u elke maand een salaris van een andere orde dan mijn vader krijgt bijgeschreven, denk ik dat u evengoed kunt begrijpen dat geen enkel mens van €0 per maand kan leven. Toch is dat wat mijn vader heeft moeten doen. Helaas is Parkinsonmedicatie niet gratis. Ook een visum krijg je niet voor €0. En zo moest mijn vader zonder medicatie maandenlang in een Balinese cel zien te overleven op een zakje rijst. Met als gevolg dat hij met ernstige trombose in het ziekenhuis belandde en ternauwernood de operatie overleefde waarna hij ondanks alle risico's op het vliegtuig naar Nederland is gezet en zijn Balinese gezin nooit meer heeft kunnen bezoeken. Er wordt met mensenlevens gespeeld en dit mag absoluut niet zonder gevolgen zijn voor de verantwoordelijken.

Een schrikbarend aantal overheidsinstanties heeft enorme fouten gemaakt en worden hier door mijn vader op gewezen. Zijn dossier heeft zijn gelijke nog niet ontmoet, maar ondanks dat mijn vader elke fout kan aantonen, blijft hetzelfde patroon zich herhalen. Er wordt niet naar oplossingen gezocht, de situatie wordt alleen maar erger gemaakt. Terwijl mijn vader de overheid notabene geholpen heeft in zijn tijd bij de FIOD-ECD, lijkt diezelfde overheid alleen maar zoveel mogelijk schade te willen veroorzaken. Er wordt een puinhoop gemaakt van mijn vaders BRP-gegevens, er gaat onterecht ongekend veel geld naar schuldeisers die helemaal niks zouden horen te krijgen, de beslagvrije voet wordt niet gehandhaafd en het UWV weigert ondanks de uitspraak van de rechtbank het volledige

dossier met alle maandelijkse betalingen van mijn vader aan zijn advocaat te sturen. Dit moet niet mogelijk zijn. Sterker nog, dit moet stoppen. Ik help mijn vader al jarenlang zoveel als ik kan en dat is mij op persoonlijk gebied noch financieel niet in de koude kleren gaan zitten. Nu is het tijd dat anderen hun werk gaan doen.

Ik wil deze brief daarom graag afsluiten met het volgende: ik hoop dat niet alleen u, maar eenieder die deze brief leest zich aangesproken voelt en tot actie overgaat. Want u kunt het verschil maken en deze vreselijke zaak tot een goed einde brengen. U kunt ook besluiten om niks te doen. Naar een ander te wijzen, toe te kijken, de andere kant op te kijken, deze brief opzij te leggen en alles wat er is gebeurt gewoon toe laten. U zou helaas niet de eerste zijn. Velen hebben hun steentje bijgedragen om mijn vader zijn graf in te helpen, maar als het nodig is staat de tweede generatie Rietveld klaar.

Met vriendelijke groet,

M. Rietveld